

IDŐTLEN S ÉG

Felismerem magam, e képtől kezdve
hívjatok így, *A szirakúzi bolond*,
kezemben vakvezető bot, egy hal-
csontváz, vele együtt az életemet is
visszadobnám a tengerbe, de nem
kezdem újra, háttérben az Etna
füstölgő csúcsa túlságosan is jól
mutat, akár egy festményen, érzem
magamban az erőt a parton, amivel
a hullámok egyre növekvő feketeségét
még elsimíthatom, mögöttem homok,
és a megtett út fehérsége vakít, hiába
is ellenkezem, csukom be megadóan
a szemem, hiába már a napszemüveg,
egyetlen vigaszom kutya képében
őrizni a házat, amíg távol vagyok,
búcsút intek a sós messzeségnek, a hűs,
alkonyati szél meglebbenti hosszú,
fehér szakállam, és ebben a pillanatban
majdnem mindenhol otthon lehetnék,
de itt vagyok, és mindjárt elmúlik ez is.